

ամբարեհույս էի: Դեռևս 1937 թվականին հորս՝ որպես «ժողովրդի թշնամի», գնդակահարել էին, իսկ մայրս ութ տարով աքսորվել էր, ինձ ու եղբորս տատս էր պահում: Դպրոցից հետո, նախ սովորում էի Թբիլիսիի ավիացիոն ուսումնարանում, ապա՝ պոլիտեխնիկականում: Հենց այդ տարիներին ծանոթացա «Լեյոյի» խմբագիր Միխեիլ Կակաբաձեի հետ, որը թերթում տպագրեց իմ մի քանի հոդվածները: Այն ժամանակ Վրաստանում «Սովետսկի սպորտի» սեփական թղթակիցը ծնունդով ռուստովցի Նիկոլայ Տարասովն էր, որը, սակայն, վրացերենի չիմացության համար դժվարությունների առաջ էր հայտնվում: Այդ ժամանակ էլ բարձրացավ լեզուն տիրապետող թղթակից գտնելու անհրաժեշտության հարցը, եւ «Կուծան» (մտերիմներս այդպես էինք կանչում Միխեիլ Կակաբաձեին) առաջարկեց իմ թեկնածությունը: Կարճ ժամանակում ինձ հրվիրեցին

Մոսկվա, խորհուրդ տվեցին ստանալ բարձրագույն ֆիզիկական կրթություն: Այդպիսով, ես դարձա «Սովետական սպորտ» թերթի սեփական թղթակիցը, միաժամանակ՝ սովորելով ֆիզկուլտուրայի համամիութենական ինստիտուտի Թբիլիսիի մասնաճյուղում: Նշեմ, որ Վրաստանում «Սովետական սպորտի» թղթակցի պարտականությունն էր նաեւ լուսաբանել ոչ միայն Վրաստանի, այլեւ Հայաստանի մարզական կյանքը: Այդ հանգամանքի շնորհիվ, բախտ ունեցա ծանոթանալ ու մտերմանալ Վրաստանի ու Հայաստանի տաղանդավոր եւ ճանաչված մարզիկների հետ: Մտերմացա ֆուտբոլիստների՝ թբիլիսցիներ Բորիս Պայճաձեի, Գիվի Կարտոզիայի, երեւանցիներ Հրանտ Շահինյանի, Ալբերտ Ազարյանի, Իգոր Նովիկովի, Վլադիմիր Ենգիբարյանի, Սերգեյ Զատիկյանի, Ռաֆիկ Մաթեւոսյանի, Էդվարդ Դալլաքյանի եւ ուրիշների հետ:

Մեր թղթակցական կետը գտնվում էր Թբիլիսիում, «Ջարյա Վոստոկա» խմբագրության շենքում, որտեղ այն ժամանակ գտնվում էր նաեւ «Վրաստանի» (այն ժամանակ՝ «Սովետական Վրաստան») խմբագրությունը: Բարեկամական, գործընկերային լավ կապեր ունեի այն ժամանակվա այդ խմբագրության աշխատակիցների հետ: Ավելացնեմ նաեւ, որ որոշակի «ծառայություն» ունեմ նաեւ այսօրվա ձեր խմբագիր Վան Բայբուրջյանի՝ որպէս լրագրող, «մկրտության» մեջ, քանի որ նա, բացի նրանից, որ մորս կողմից ազգական է եւ մեծացել է իմ աչքի առջեւ, այդ տարիներին դարձավ Հայաստանում «Սովետակի սպորտի» սեփական թղթակիցը: Հետո աշխատել է նաեւ «Կոմսոմոլսկայա պրավդայում», FGY-ում, ապա դարձավ ձեր թերթի խմբագիրը:

- 0000 0000 0000000000 0000000000 0000 00000000 000...

- Այո՛, 1961 թվականին ինձ եւ Կազանի համալսարանի դոցենտ Յուրի Մուխամեդդինովին ուղարկեցին Անգլիա, բասկետբոլի սեմինարի, եւ այնտեղ, քննությունները հանձնելուց հետո, ստացանք միջազգային կարգի մրցավարի կոչում: Նույն տարվա աշնանը երկուսս էլ՝ որպես մրցավարներ, հանդես եկանք Բուխարեստում՝ Եվրոպայի առաջնության շրջանակներում:

- 0000 00000000 00000000 00000000 00000000000000 00000000 0000 00 00000000
0000000000 00 0000 0000000000 00000000 000 000000 00 000000 00000000 0000 000 000000

- Ինձ բախտ է վիճակվել լուսաբանել Հռոմի, Տոկիոյի, Մյունխենի, Մոսկվայի, Ատլանտայի օլիմպիական խաղերը: Իսկ ամենահիշարժանը 1960 թվականի Հռոմի օլիմպիական խաղերն էին: Այն ժամանակ Վրաստանից մարզական փառատոնին առաջին անգամ գործուղեցին ինձ եւ «Լեւոյի» խմբագրի տեղակալ Զուրաբ Զափարիձեին: Այդ օլիմպիադան առանձնակի էր ոչ միայն նրանով, որ առաջինն էր ինձ համար, այլեւ հաճելի անակնկալով, որը բարձրացատկող Ռոբերտ Շավլակաձեն մատուցեց մեզ բոլորիս՝ հաղթելով ամերիկացի Զոն Թոմասին: Նշեմ, որ սկսած 1896 թվականից ամերիկացիները օլիմպիական խաղերում այդ

